

пазени кости и черепи на ония, които безжалостният башибозушки ятаганъ е изклалъ.

Унесенъ предъ почернѣлитъ отъ влагата черепи, азъ си представямъ всичкитъ ужаси на миналото ни — които и днесъ не преставатъ. Защото не за всички българи донесе свобода баташкото клане. И днесъ много наши братя пъшкатъ подъ чуждо робство. И днесъ се пролива кръвта на невинни български синове и тѣхнитъ кости се разнасятъ по планински усои и равни полета.

Съ тия мисли напуснахъ най-голѣмия паметникъ отъ страшното баташко клане и тръгнахъ да обходя цѣлото село. И колкото го обикаляхъ, толкова повече се убеждавахъ, че за да опознаемъ добре нашето отечество, трѣбва да го пропътуваме. Въ него има много свети мѣста и чудно красиви кѣтове. Всички тѣ заслужаватъ да се видятъ. Заслужава да се види и Батакъ,

Чичо Влади.

СОЛНИ КЛАДЕНИЦИ.

Рѣкитъ често мѣнятъ своето корито — измѣстватъ се и почватъ да текатъ по въ лѣво или по въ дѣсно. Презъ време на последната война — близо преди 8 години измѣстила на едно мѣсто течението си и Провадийската рѣка, наречена така защото тече край градеца Провадия.

На мѣстото, гдето текла по рано тя, останало малко изворче. Селяни открили съвсемъ случайно, че неговата вода е солена. Тѣ изкопали дълбокъ кладенецъ и отъ него почнали да си взематъ солена вода. Съ нея мѣсили хлѣбъ, готвили. Отъ нея поили и добитъка си и му правили кърма.

Това се разчуло изъ близки и далечни села и градове. Дошли хора и започнали да копаятъ около извора. Но солена вода се показала въ голѣмо количество само на две мѣста, които сж на стотина метра едно отъ друго. Тамъ изкопали два голѣми дълбоки